

kan der i disse tilfælde ikke ske tilbagegivelse, men dette skal efter forslaget ikke afskære forbrugeren fra at udnytte fortrydelsesretten, ligesom den erhvervsdrivende ikke skal kunne kræve vederlag for det allerede udførte arbejde m. v. Dette er fundet ubetænkeligt under hensyn til, at der højst kan blive tale om, at aftalen har løbet en uge. I øvrigt vil den erhvervsdrivende altid kunne betinge sig ikke at skulle påbegynde aftalens opfyldelse før fortrydelsesfristens udløb.

Det kan tænkes, at forbrugeren som led i aftalen har modtaget varer, eksempelvis undervisningsmateriale i forbindelse med et brevkursus eller bøger i forbindelse med indmeldelse i en bogklub. Det er forudsat, at stk. 1-3 som udgangspunkt skal anvendes analogt på sådanne varer, men det er ikke anset for fornødent at modtage en udtrykkelig bestemmelse herom. For visse varers vedkommende må man dog se bort fra kravet om tilbagegivelse. Dette gælder eksempelvis aviser og ugeblade modtaget som led i et nyttegnet abonnement, som fortrydes. Det vil endvidere ikke være rimeligt at afskære forbrugeren fra at træde tilbage fra en langvarig kontrakt, blot fordi han ikke kan tilbagegive visse genstande, som spiller en underordnet rolle for kontraktforholdet som helhed, i væsentlig samme stand og mængde. I så fald bør fortrydelsesretten i stedet normalt betinges af, at forbrugeren erstatter varernes værdi.

Til § 9.

§ 9 vedrører tilfælde, hvor forbrugeren har betalt vederlaget helt eller delvis, forinden fortrydelsesretten gøres gældende. Efter *stk. 1* skal sælgeren tilbagebetale, hvad han har modtaget, inden rimelig tid efter modtagelsen af forbrugernes underretning om tilbagetrædelsen.

Når der ikke stilles krav om, at den erhvervsdrivende skal tilbagebetale straks efter modtagelsen af underretningen, beror dette på, at der ved køb bør gives sælgeren mulighed for at forlange salgsgenstanden udleveret samtidig med tilbagebetalingen, og at der bør gives sælgeren en rimelig frist til at træffe foranstaltninger til afhentning af genstanden hos køberen.

Den erhvervsdrivende skal tilbagebetale vederlaget eller den modtagne del heraf uden fradrag af nogen art. Han kan således ikke foretage fradrag af et beløb til dækning af omkostninger i forbindelse med afhentning eller ny emballering. Der kan ej heller foretages fradrag som erstatning for påståede beskadigelser af varen, idet lovens ordning er et enten/eller forstøt på den måde, at sælgeren enten kan afvise at tage genstanden tilbage, fordi den ikke

stilles til disposition i væsentlig samme stand og mængde som ved overgivelsen, eller tage genstanden tilbage med pligt til at tilbagebetale det erlagte vederlag uden fradrag. Der er imidlertid ikke noget i vejen for, at der i tilfælde, hvor køberen erkender, at varen ikke kan tilbagegives i væsentlig uforandret stand, træffes aftale om, at genstanden alligevel tages tilbage, men mod kompensation for værdiforringelsen.

Efter *stk. 2* har forbrugeren tilbageholdsret i den modtagne vare til sikring af kravet på tilbagebetaling af vederlaget, smlg. købelovens § 57.

Til § 10.

Med hensyn til baggrunden for forslaget om indførelse af fortrydelsesret ved postordresalg henvises til de almindelige bemærkninger under pkt. 4.

Stk. 1 indeholder en definition af begrebet postordresalg og afgrænser herved området for fortrydelsesretten.

Hvad arten af de omfattede aftaler angår, har man fundet det rigtigt at begrænse anvendelsesområdet til aftaler om køb af vare. Principielt kunne bestemmelserne om fortrydelsesret ved postordre også tænkes anvendt på andre aftaler end køb, eksempelvis hvor forbrugeren afgiver bestilling på et brevkursus, som er beskrevet i katalog eller annonce. En fortrydelsesret ville her betyde, at forbrugeren kunne træde tilbage fra aftalen, f. eks. fordi det først tilsendte undervisningsmateriale m. v. ikke svarede til hans forventninger. Nogen synderlig effektiv beskyttelse ville der dog næppe ligge heri, og ved de fleste andre løbende aftaler ville en særlig fortrydelsesret ved postordre formentlig være helt uden interesse, idet den erhvervsdrivendes ydelse i almindelighed først vil kunne bedømmes efter nogen tids forløb. For de løbende aftalers vedkommende er der derimod behov for en generel regulering af forbrugernes opsigelsesadgang, jfr. kapitel 5.

Bestemmelsen omfatter herefter heller ikke aftaler om tegning af abonnement på aviser, ugeblade og tidsskrifter eller på løbende bogudgivelser af ikke forud fastlagt omfang, smlg. § 5, stk. 2, nr. 2.

Med hensyn til begrebet „vare“ henvises til bemærkningerne til § 5, stk. 1.

Omfattet er kun aftaler, ifølge hvilke varen skal sendes til køberen. Det er ikke nogen forudsætning, at forsendelsen sker pr. post. Også tilfælde, hvor sælgeren bringer varen med egne transportmidler, vil være omfattet. Det er endvidere uden betydning, om varen skal sendes ud over eller inden for „pladsens grænser“, jfr. købelovens §§ 10 og 11.

Den nærmere definition af postordresalg giver anledning til nogen tvivl. Postordresalg er karakter-